

[Ib Christensen]

Når man fra nogle sider forarges over, at LO stiller krav om, at politikken skal være sådan og sådan på skatteområdet og sådan og sådan på boligområdet, for at LO vil være med i en indkomstpolitik – og det ved jeg at borgerlige politikere har udtrykt dyb forargelse over – så må man være klar over, at denne indblanding fra LOs side er en frugt af, en konsekvens af den indkomstpolitik, som vel ingen mere end Danmarks liberale parti, ja, det kalder de sig minsandten, står som eksponent for. Det betyder selvfølgelig, at både LO og FTF og Landbrugsrådet, Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet osv. møder med deres striber af krav, og hvad fører det så til? Ja, det fører til, at der sker det, der er sket i Finland og andre lande, hvor man i mange år har været inde i indkomstpolitikken, at parlamentet sættes ud af spillet, fordi det hele skal tilrettelægges i alle enkeltheder, ikke bare indkomstpolitik, men også skatte- og boligpolitik osv., ved aftale med arbejdsmarkedets parter og andre indflydelsesrige grupper, således at folketinget er bundet, når det kommer til stykket.

Det fører til en slags korporativ økonomi eller korporativ samfundsorden, som ligger så uendelig fjernt fra en fri markedsøkonomi, som man vel kan forestille sig.

Der er altså denne sammenhæng. De, der råber på tvangsindkomstpolitik, må også være klar over de politiske konsekvenser. Det kan ikke nytte noget, at man prøver at mane dem i jorden. Enten må man føre tvangsindkomstpolitik, som man hidtil har villet, og så tage konsekvenserne i retning af, at vi bevæger os ind i et mere og mere bureaukratisk og styret samfund, eller også må man sige til arbejdsmarkedets parter: I klarer disse ting selv. Det kan ikke være statens opgave at fastsætte lønninger og priser og avancer i den private sektor. Det kan ikke være en statsopgave.

Hvis man giver parterne det ansvar, så ved de også, at de har risikoen, og at folketing og regering ikke kommer og redder dem ud af problemerne den dag, de sidder i dem. Det tror jeg vil være en nok så effektiv form for indkomstneddæmpende politik og omkostningsdæmpende politik som den politik, som føres nu, hvor arbejdsmarkedets parter har sikkerhed for, at ligegyldig hvor meget de skaber sig, dem begge eller den ene af parterne, så kommer regering og folketing med

ambulancen og redder dem ud af problemerne.

Jeg vil også gerne sige nogle ord om blokpolitikken. Der er blevet sagt noget om medieflipt i forbindelse med dannelsen af det såkaldte borgerlige kraftfelt, og der er nok noget om snakken. Men jeg vil sige én ting, som egentlig burde være ganske banal, nemlig dette, at man kan ikke både blæse og have mel i munden. Man kan ikke både sige, at man kommer som et tilbud, idet disse 4 partier gerne vil samarbejde med regeringen, og så samtidig sige, at man danner et alternativ. Det er ikke noget troværdigt regeringsalternativ, hvis man samarbejder så tæt med regeringen, som man hidtil har gjort. Omvendt, hvis man vil være et troværdigt regeringsalternativ, så kan man ikke tillade sig at indlade sig på omfattende økonomisk-politiske forlig. Derfor vil jeg sige, at denne blokdanelse er en dårlig ting over for samarbejds-mulighederne i folketinget på et tidspunkt, hvor regeringen netop var begyndt at lære, om end i de mindre spørgsmål, som drejede sig om kortvarige ordninger, at der dog kan samarbejdes og samarbejdes ganske fornuftigt med skiftende flertal. Selvfølgelig kan det siges at være svar på den blok, som reelt udgøres af socialdemokratiet og det radikale venstre, hvoraf ingen af partierne i næneværdige spørgsmål træffer nogen beslutning, uden at det andet parti er med. Men det er er under alle omstændigheder en meget uheldig ting.

Hvad er realiteten så? Realiteten er, at der kan ikke regeres i Danmark på fremskridts-partiets stemmer. Det ved alle. Der kan udpeges en regering, men der kan ikke regeres. Resultatet vil være, hvad enten vi får valg eller ikke, at en borgerlig regering ikke vil kunne regere uden støtte af socialdemokratiet, og at socialdemokratiet i hvert fald hidtil har ment, det ikke kan regere uden støtte af de borgerlige. Så har vælgerne altså valget mellem en borgerlig regering, der fører socialdemokratisk politik, eller en socialdemokratisk regering, der som den nuværende fører borgerlig politik. Det er det valg, folk får. Det er i og for sig en illustration af, hvor hamrende forældet vores parlamentariske system er. Det, det drejer sig om, er at finde ud af den politik, der skal føres, og ikke det ganske ligegyldige spørgsmål, hvem der skal sidde på taburetterne for at føre den fælles